

Ο Δήμαρχος Δημήτρης Βετσόπουλος (1885-1972)

Μια άλλη μορφή, που άφησε τη σφραγίδα της στη μικρή μας πόλη είναι ο αείμνηστος αιρετός Δήμαρχος Δημ. Βετσόπουλος.

Όπως ο Ι. Πετρίδης, έτσι και ο Δ. Βετσόπουλος δεν υπήρξε γέννημα του Γιδά. Γεννήθηκε στην Περσόγιαννη των Ιωαννίνων το 1885. Στην πόλη μας ήρθε το 1918 με την ιδιότητα του γιατρού. Σήμερα με τη γενικευμένη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και ασφάλιση, με τις άπειρες ιατρικές ειδικότητες, με τα Κέντρα Υγείας, με τα Νοσοκομεία σε κάθε πόλη, είναι αδύνατο να συλλάβουμε την αξία ενός τέτοιου επιστήμονα στις αρχές του εικοστού αιώνα, με μια νοσηρότητα μάλιστα, λόγω ελονοσίας και φθίσης, φοβερή.

Οι γιατροί της εποχής εκείνης, τουλάχιστον στην ύπαιθρο, ασκούσαν γενική ιατρική, ακόμα και παιδιατρική και καλούνταν να αντιμετωπίσουν, με μόνο όπλο το στηθοσκόπιο, όλα τα είδη των ασθενειών.

Η αποδοχή τους από τον κόσμο ήταν καθολική. Απολάμβαναν το σεβασμό και την εκτίμηση όλων.

Ένας τέτοιος γιατρός υπήρξε και ο Δημ. Βετσόπουλος, τον οποίο καθιστούσαν ακόμα πιο σεβαστό η ακεραιότητα του χαρακτήρα του, η ευσυνείδητη άσκηση του επιστημονικού και βαθύτατα ανθρωπιστικού έργου, όπως και το επιβλητικό του παράστημα.

Η πόλη μας τον τίμησε και όσο ζούσε, αναδεικνύοντας τον πρώτο δημότη, αλλά και μετά το θάνατο του, δίνοντας το όνομα του στον πιο κεντρικό δρόμο, που ως τότε ονομαζόταν οδός Βασιλέως Γεωργίου του Α'.

Τα αισθήματα της κοινής γνώμης εκφράζει με τον καλύτερο τρόπο το Δημοτικό Συμβούλιο,

που συνήρθε έκτακτα στις 08.11.1974, με σκοπό την «απονομήν τιμών εις τον αποβιώσαντα αιρετόν Δήμαρχον Αλεξανδρείας ιατρόν Δημήτριον Βετσόπουλον».

Τις σπουδαίες υπηρεσίες του όμως, που δεν έπαψε να τις προσφέρει ουσιαστικά σε όλο το Ρουμλούκι, ακόμα και την περίοδο της Κατοχής, αναγνώρισε και η επίσημη Πολιτεία. Του απένειμε το Χρυσό Σταυρό του Τάγματος Γεωργίου.

Αν σε μας επιτρέπεται να εκφράσουμε ένα μεταθανάτιο παράπονο προς το Γιατρό, αυτό δεν είναι άλλο από την πικρία και την απογοήτευση μας προς τους κληρονόμους του, διότι άφησαν το ιστορικό Κονάκι, την κατοικία του και πρωτίτερα ακόμα κατοικία του τοπικού Τούρκου αξιωματούχου, πριν από την απελευθέρωση του 1912, να ερημώσει και σχεδόν να καταρρεύσει, ενώ το ξυλόκτιστο αυτό οίκημα αποτελεί ένα κομμάτι από την τοπική ιστορία και έπρεπε να αξιοποιηθεί ανάλογα.